

הרפתקת לבנון דמתה לנערת סטרייטז, כל הצעירים נפלו, ונותרה רק הטיפשות בעיצומה

ההרוג מס' 570 וההרוג מס' 571 של מלחמת הלבנון נקטלו ביחד. הם נפלו, הוספרו בחיפון ונטמנו בעפר. הם זכו בכמה שורות בעיתונים, ובכך נגמר העניין.

ההרוג מס' 572 ממתין לתורו. קרוב לוודאי שהוא כבר נשלח ללבנון. בינתיים נפצעו השבוע ביום אחד 15 חיילי צה"ל, מהם אחד הנאבק על חייו. ואילו מטוסי חיל-האוויר יצאו עם שחר להפצץ "מטרות מחבלים" — במיקרה זה בניין ריק של בית-ספר בעלי, שבו "מצאו המחבלים מחסה". הבניין נהרס, איש לא נפגע, כי לא היו במבנה "מחבלים".

מקבר אל קבר. כל אלה הם עניינים שבשיגרה. בלבנון, המוות הוא אורח שיגרה. אנשים נהרגים ונפצעים מבלי לדעת מרוע ועל שום מה. הם נקברים לא רק תחת רגבי ארמה, אלא גם תחת ערימה של סיסמות ריקות-מתוכן, כגון "ביטחון הגבול", "שלום הגליל".

אלמלא היה מצוי אף חייל אחד של צה"ל בלבנון, היו "המחבלים" צריכים לעמוד קשה מאוד כדי להגיע למיספר כזה של נפגעים ישראלים מדי שבוע. מאז החלה ההרפתקה הגדולה של אריאל שרון, רפאל איתן ומנחם בגין לפני 21 חודשים, היא דמתה לנערת סטרייטז. בזה אחר זה נפלו ממנה כל הצעירים — צעירים שקופים של שוק, צעירים דקים של אשליות. עם ביטול החוזה הישראלי-לבנוני נפל הצעיר האחרון. לא נותר אלא העירום המכוער של הטיפשות בהתגלמותה. תוצאות החלום המשולש של פוליטיקאי מנותק מן המציאות, שהיה כבר מצוי על גבול הדיכאון הפסיכיאטרי: מנהיג נרקיסטי, שהשאפתנות העבירה אותו על דעתו וגנרל פרימיטיבי, בעל מנת-מישכל של מורון — משתרעות עתה על פני עשרות בתי-קברות.

הגמדים אשר ירשו את המשולש הזה אינם יודעים איך לצאת מעמק-הכבא. ומכיוון שאינם יודעים, הם ממשיכים בנתיב האומלל — מקבר אל קבר.

לחם וקורקס. המדינה, שכבר התרגלה לתופעה, מתייחסת אליה באדישות. היא עסוקה כלום וכשעשועים — או, במהדרה מורגנית, במניות-בנקים ובספורט.

אך לשיא השיגעון הגיעו הדברים במשולש פתח-תקווה-הרמלה-הראשון לציון.

הפנים אל העבר. באישו-לילה פתחו בריונים דתיים קבר בבית העלמין של ראשון-לציון וחטפו גופה. המעשה הזכיר את "חוטפי-הגופות" מלפני מאת בשנים. הם השליכו את הגופה בבית-קברות מוסלמי כרמלה (ראה עמודים 52 — 53). באותו הזמן התגייסו אלפי "דתיים" מכל רחבי הארץ כדי למנוע כבוח הצגת-קולנוע בליל-שבת בפתח-תקווה. (ראה להלן).

בשני המיקרים פעל מיעוט דתי תוקפני ואלים מתוך ידיעה ברורה שאפשר להתגרות בלי חשש ברוב החילוני הגדול במדינה. הרוב הזה עסוק בקריאת מדורי-הספורט ובעיון בטורי-המניות. אין לו זמן ומרץ כדי להתפנות להקטנת-הרס המתמשכת בלבנון או בהשתוללות המיעוט הדתי מבית. הוא בוודאי לא היה פנוי לחשוב על התקפת-הירידות של מחתרת יהודית על אוטובוס ערבי באזור רמאללה — מעשה שהזכיר את מעשה של הבית-רי שלמה בז'וסף לפני 45 שנים.

סימט המדינה הכולה להיות: "הפנים אל העבר".

סכנה נוראה מאיימת על פרס: שתומכיו יתלכדו אם לא ידיח את משל מיד, הוא יהיה בצרות; ובן ממתין לכך שכל מחנה פרס יעבור אליו; פרס פוחד מרבין פחות מאשר מפני תומכיו שלו עצמו

חודש מארס האיום של פרס

ההקדמה, עיר קטנה בגרמניה, לא הכיר אומנם את הנפשות הפועלות ברוממה המתחוללת היום במפלגת העבודה, אבל רוב העסקנים המנהלים במרץ רב את מלחמת-הצללים המווררה, את המערכה הכוחנית המובהקת וחטרת-ההרחמים תחת מסווה של "ערכים" ואפילו "חברות", היו מכונים היטב לרוחו.

עיתונאים ופוליטיקאים, אינם מקורבים למעגל הפנימי של הנהגת מפלגת-העבודה, מתקשים לפעמים להבין מה דוחף את הדמויות המוכרות היטב לציבור, מדוע חברו למאבק צורקים הסבורים, שאין כאן שום מאבק על קו פוליטי. בכל המחנות במפלגה יש ניצים ויש יונים. ככולם שומעים קולות המדברים בשם הסוציאליזם-המקראטי, ובכולם קיים רוב ברור, שאיננו מתכוון לכך ברצינות.

אומרים שלמאבק-כוח פנים-מפלגתיים יש היגיון משלהם. מי שמסרב להאמין למישפט כזה, רק מכיוון שהוא קצת כנאלי, מוטב שיסכול בדעתו שנית. סביר להניח, למשל, שיו"ר מפלגת-העבודה, שימעון פרס, העומד לפני מאבק ביצחק רבין על המועמדות לראשות-הממשלה, ישאף בכל ליבו לליכוד מחנהו ערב ההתמודדות. מה יכול להיות יותר גלוי? ובכן, ההיגיון הזה איננו מסוגל לעבור את סף התייחסות הגבוהה ברחוב הירקון 110. שימעון פרס אינו מעוניין ללכוד את המחנה שלו, אלא לפצל אותו, מבין שהוא חושש מתומכיו יותר מאשר ממתי נגדי?

כדאי להיות במחנה המנוצח

ההיגיון במערכת המטרופוליטית הזאת הוא בעצם די פשוט. פרס

פרס ורבין
צילו של נבון מאיים

פחות מיגאל כהן-אורגד או משה ארנס. אבל ההשתייכות למחנה-רבין היא בהחלט משתלמת. במפלגה גדולה, כמו מוס"ג, להגת-העבודה, כדאי לעסקן הממוצע להיות חבר בכיר בקבוצת מיעוט בעלת-השם. אחרי ההתמודדות בא מחנה רבין יקבלו את שלהם ברשימה לבנסת, במינויים (לשילטון) בוועדה המרכזת, בחברת העובדים ובתפקידי מפתח בהסתדרות הציונית.

לכן הם מרשים לעצמם להתפלץ בשקט. בכל פעם שרבין מתבטא באורח צורמני במיקצת, הוא סוגר מים לנצורי ביירות. מיעץ לאריאל שרון איך להדק את המצור, אריש לאלפי הקורבנות בקרב האזרחים? תמיד קיימת הנחמה הקלאסית, העוזרת לאנשים טובים כאמת כמו הח"כים שבה וייס ואורה גמיר להרגיע את מצפונם. וכי מה? הם אומרים בהיגיון ברור. פרס טוב יותר?

פרס עולה על רבין מהבחינות האלה, אבל הוא טרוד, כרגע, כאמבך פנימי בתוך המחנה שלו. מכאן גם שלום היחס עם רבין. יו"ר המפלגה חש שמדיניות "ההפרד ומשול" שלו

איננו חושש מרבין. ראשיה-הממשלה לשעבר גמור במפלגה, אלא אם יתרחשו תהליכים כלתי-צפויים בחצי השנה הקרובה. רוב מנהיגי המפלגה פשוט שונאים את רבין, מסיבות אישיות ופוליטיות. קיים יחס הפוך בין המקובלות שלו בצבור — בקרב מצביעים שאינם חולמים להצביע עבור המערך — ובין היחס כלפיו בהנהגת מפלגתו. רוב אנשי המחנה שלו אינם בהכרח תומכים נלהבים בקו הפוליטי הקשור בשמו. ניצי אחרות-העבודה המובהקים אינם סומכים עליו, חרף זכויותיו ההיסטוריות מימי הפלמ"ח, וסבורים, אולי בצדק, שהוא איננו לוקח את מושג "הפשרה הטריטוריאלית" בשיא הרצינות.

הפרגמטיזם שלו אינו אלא אופור-טוניזם, ויש לשמור עליו בשבע עיניים לכל יסטה מהקו המקודש של הכשלת השלום בשם הפשרה.

"היונים" במחנהו נרתעים לעיתים קרובות מחוסר-ההומאניות שלו. הם יודעים היטב שרבין הוא אישי-ימין מובהק מכל הבחינות, המתאים יותר למפלגה שמרנית. ראשיה-הממשלה לשעבר שייך, מבחינה רעיונית, לאגף של רגז-ניכסון בפוליטיקה האמריקאית, תומך נלהב במדיניות המילחמה הקרה, שמרן נוקשה בענייני-פנים, לא

משל
מיבחר-כוח